

[Ninn-Hansen.]

hæve det rigtige i, at man i den gule betænkning tilbageviser den argumentation, der var fremsat mod et forslag af denne art, og som den højtærede finansminister i nogen grad her gentog. Delingen af indtægten, hvorved man skattemæssigt belaster den, der anvender beløbet — det unge menneske under uddannelse — anser vi for det rigtige og retfærdige i denne sag.

Jeg mener derfor heller ikke, at der kan være nogen som helst grund til at komme ind på en diskussion vedrørende udviklingen med hensyn til fradrag og tilskud o. lign. som følge af skattelovgivningen. Det er en konkret opgave, vi her skal løse. Den består i at søge at få forældrene til fremtidig at støtte deres børns uddannelse, og det på et tidspunkt, hvor de ikke har nogen juridiske forpligtelser over for deres børn, men alligevel støtter dem, fordi de heldigvis interesserer sig for, at deres børn får en god uddannelse. Hvis de ikke får noget som helst til gengæld gennem den lovgivning, der nu giver og i fremtiden vil give større beløb i støtte, tror jeg ikke på at man fremtidig kan få også forældrene til at yde støtte. Men da vi ønsker, at familierne på dette område kommer stærkt ind i billedet — og det håber jeg også den højtærede finansminister ønsker — har vi fremsat dette lovforslag for at nå frem til den rigtige helhedsløsning vedrørende støtten til de unge under uddannelse.

Peter Nielsen: Inden for mit parti ser vi med den største sympati på alle bestræbelser, der kan lette de studerendes kår og navnlig sikre den lige adgang til uddannelse. Vi er imidlertid noget i tvivl om, hvorvidt den her foreslåede form med deling af skatten for forældre og for erhvervsstudenter er den rette og navnlig den helt retfærdige. Som det jo også er anført i den gule betænkning, vil en sådan ordning give den største lettelse til de største indtægter. I det hele taget er man i skattelovgivningen efterhånden mest tilbøjelig til at begrænse alle arter af fradrag og i stedet for sætte den almindelige skattefri bundgrænse i vejret. Det vil give den største retfærdighed. Som det er nævnt, er vi jo også ved at erstatte børnefradragene med højere børnetilskud gået over til dette princip, og derfor

vil det nu være betænkeligt, om vi skulle gå tilbage til det gamle princip for de studerendes vedkommende. Der kan selvfølgelig være noget modstridende i, at man gennem ungdommens uddannelsesfond yder tilskud til de studerende og bagefter tager nogle af pengene hjem igen i skat, men ved ydelsen af disse tilskud opnår man alligevel en mere individuel retfærdighed.

Den forhøjede bundgrænse, som er foreslået i den nye udskrivningslov, giver jo også erhvervsstuderenterne bedre skatteforhold, men i øvrigt er skatterne vel ikke det store problem for de fleste studenter i studietiden. En erhvervsstudent må for så vidt også være ligestillet med andre, der skal leve af samme indtægtstørrelse; de eneste udgifter, han har fremfor anden ungdom, er vel hans direkte studieudgifter til bøger m. v. Om man kunne finde en form til at gøre sådanne udgifter fradragsberettigede, ved jeg ikke, men det ville vel rokke ved hele princippet om udgifter, der afholdes for at grundlægge en indtægt. Der er selvfølgelig noget ejendommeligt i, at køber en professor og en student samme lærebog, kan professoren trække udgiften fra over 2 år på sit skatteskema, men det kan studenten ikke. Vi kan måske undersøge i udvalget, om der er muligheder for en ændring på dette område uden at rokke ved princippet.

Mit parti er meget betænkelig rent principielt ved de i øvrigt foreslåede lettelser. Den lige adgang til højere uddannelse er ikke alene hæmmet af forskelligheder i forældrenes indkomster og muligheder for at støtte, men også af geografiske forhold; forældre i København og Århus har i dag bedre muligheder for at hjælpe deres børn til at studere, idet barnet i studietiden kan bo hjemme. Derfor må spørgsmålet om spredningen af vore højere læreanstalter ud over landet også ses i relation til den lige adgang til at studere.

For selve den her foreslåede form for støtte er der altså ikke stærk sympati inden for mit parti, idet det vil gavne de store indtægter mest, og det kan jo rejse spørgsmålet, om f. eks. et hjem, hvor man har en indtægt på 12 000 kr. og et par børn i almindelig håndværkerlære, ikke er spændt hårdere for end et hjem, hvor man f. eks. har 100 000 kr. i indtægt og ét studerende